

El papa Francesc explica quina és la veritable joia de Nadal

El papa Francesc va explicar a l'última audiència abans de Nadal que les festes i els regals no ens han de fer oblidar el veritable significat de què celebrem: l'alegria pel Naixement de Jesús.

20/12/2023

Estimats germans i germanes, bon dia!

Fa vuit-cents anys, el Nadal de 1223, sant Francesc va organitzar el pessebre vivent de Greccio. Mentre es preparen o s'acaben els pessebres a les cases i altres llocs, és bo que redescobrim els seus orígens. Com va sorgir el pessebre? Quina era la intenció de sant Francesc?

Va dir el següent: “Vull representar el Nen nascut a Betlem, i d'alguna manera veure amb els ulls del cos les penalitats en què es va trobar per manca de les coses necessàries per a un nen: com va ser ficat al llit en un pessebre i com va jeure sobre la palla entre el bou i l'ase” (*Tommaso da Celano, Vita prima*, XXX, 84: FF 468).

Francesc no vol crear una bella obra d'art, sinó, a través del Naixement, provocar estupor davant l'extrema humilitat del Senyor, davant les penes que va patir, per amor a nosaltres, a la pobra gruta de Betlem. De fet, el biògraf del sant d'Assís

assenyala: “En aquesta commovedora escena llueix la senzillesa evangèlica, es lloa la pobresa, es relata la humilitat. I Greccio s'ha convertit com un nou Betlem” (*ibíd.* 85).

He posat èmfasi en una paraula: “admiració”. I això és important. Si els cristians mirem el pessebre com una cosa bonica, com una cosa històrica, fins i tot religiosa, i preguem, això no és suficient. Davant del misteri de l'Encarnació del Verb, davant del naixement de Jesús, ens cal aquesta actitud religiosa d'admiració. Si jo, davant els misteris no arribo a aquesta sorpresa, la meva fe és simplement superficial; una “fe computacional”. No ho oblideu.

I una característica del pessebre és que va ser concebut com una escola de sobrietat. I això té molt a dir. Avui, en efecte, el risc de perdre de

vista el que importa a la vida és gran, i paradoxalment augmenta per Nadal: la mentalitat de Nadal està canviada, immersa en un consumisme que corroeix el seu sentit. El consumisme de Nadal. És veritat, fer regals està bé, és una manera de celebrar, però en aquest frenesí per anar a comprar es desvia l'atenció a una altra banda i no hi ha aquesta sobrietat de Nadal.

Fixem-nos en el pessebre: aquesta admiració davant del pessebre. De vegades no hi ha espai interior per a la sorpresa, sinó només per organitzar les festes. I el pessebre es va crear per portar-nos de tornada al que importa: a Déu, que habita entre nosaltres. Per això, és important mirar el pessebre, perquè ens ajuda a entendre què importa i també les relacions socials de Jesús en aquell moment, la família, Josep i Maria, i els éssers estimats, els pastors. Les persones abans que les coses. I

moltes vegades posem les coses davant de les persones. Això no funciona.

Però el pessebre de Greccio a més de la sobrietat, que ens mostra, parla també de joia. Perquè la joia és diferent de divertir-se. Però divertir-se no és dolent si és per bons camins. No és dolent, és humà. La joia, però encara és més profunda. Més humana. I de vegades hi ha la temptació de divertir-se sense alegria; de divertir-se fent soroll, però l'alegria no hi és. És una mica com la figura del pallaso, que riu i riu, i fa riure, però el cor està trist. La joia és l'arrel de la bona diversió nadalenca.

I sobre la sobrietat, la crònica d'abans diu: "I arriba el dia de l'alegria, el temps de la joia! [...] Francesc [...] està radiant [...]. La gent va anar en massa i es va alegrar amb una alegria que mai havien provat

[...]. Tots van tornar a casa plens d'una joia inefable" (*Vita prima*, XXX, 85-86: FF 469-470). La sobrietat, l'admiració, us porten a l'alegria, a la veritable alegria, no l'artificial.

D'on neix aquesta alegria nadalenca? Certament, no d'haver dut regals a casa o haver viscut grans celebracions. No, és la joia que desborda del cor quan es palpa la proximitat de Jesús, la tendresa de Déu, que no ens deixa sols, sinó que ens consola. **Proximitat, tendresa i compassió, aquestes són les tres actituds de Déu.**

I en mirar el Naixement, preguntant davant del Naixement, podem experimentar aquestes coses del Senyor que ens ajuden a la vida de cada dia.

Estimats germans i germanes, el pessebre és com un petit pou del qual extreure la proximitat de Déu, font d'esperança i d'alegria. El pessebre és

com un Evangeli viu, un Evangeli domèstic. Com el pou de la Bíblia, és el lloc de trobada on portem a Jesús les expectatives i les preocupacions de la vida, com van fer els pastors de Betlem i la gent de Greccio.

Portar a Jesús les expectatives i les preocupacions de la vida. Si, davant del Naixement, confiem a Jesús tot el que apreciem, també nosaltres experimentarem una “gran alegria” (*Mt 2, 10*), una alegria que prové precisament de la contemplació, de l'esperit de sorpresa amb què contemplaré aquests misteris.

Posem-nos davant del Naixement. Mireu tots i deixeu que el vostre cor senti alguna cosa al seu interior. Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/papa-francesc-
joia-nadal/](https://opusdei.org/ca-ad/article/papa-francesc-joia-nadal/) (22/03/2026)